

[C. J. F. Sven.]

Udvalget maa have en passende Tid, men det gaar jeg for øvrigt ogsaa ud fra som en Selvfølge, at man vil give det. Udvalget vil faa en stor Opgave, fordi der mangler alle disse Oplysninger, men vi maa jo haabe, at det desuagtet vil være i Stand til at trænge igennem Problemerne og naa til et Resultat, der kan være til Gavn for saavel Samfundet som Apotekerne. Jeg tror nu rigtignok, at hvis man med Gavn for Samfundet tænker paa billigere Medicin, maa man paa Forhaand slaa enhver Tanke i saa Henseende ud af Hovedet.

A. M. Hansen: Den Forhaandsbehandling, som det foreliggende Lovforslag har faaet i Pressen, er et godt Vidnesbyrd om, at det rører ved Forhold, som i høj Grad har Offentlighedens Interesse. Det er forstaaeligt, naar man betænker, hvilken Rolle Medicinforbruget spiller for Befolkningen. Om vi her i Danmark er mere medicinforbrugende end andre Landes Befolkning, har jeg ikke undersøgt, men vist er det, at vort Medicinforbrug er stort. Efter de Oplysninger, som Bemærkningerne til Lovforslaget indeholder, omsætter samtlige Apoteker i Danmark for op imod 32 Mill. Kr. Medicin om Aaret. Hvis man hertil regner alle de medicinske Præparater, der omsættes gennem Materialhandelen, kommer man betydeligt op med Millionbeløbet.

Der er for øvrigt en kolossal Stigning i det danske Folks Medicinforbrug i de sidste 35 Aar, ligesom der jo er en stærk Stigning i Antallet af Apoteker, idet Antallet i det samme Tidsrum er fordoblet. Ved Gennemlæsning af de Beretninger, der fra disse Aar foreligger angaaende Apotekervæsenet — jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, at der findes jo Beretninger fra de senere Aar —, er jeg stødt paa et Par Tal, som viser Udviklingen. I 1895 var Medicinudgiften 4,9 Mill. Kr., der omsattes af 161 Apoteker. I 1907 var den steget til 7,3 Mill. Kr., der omsattes af 223 Apoteker. I 1930 var den, som sagt, steget til ca. 32 Mill. Kr., der omsattes af 328 Apoteker. Denne Stigning er langt større, end Befolkningsstilvæksten og Sønderjyllands Indlemmelse begrunder. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa at udrede Aarsagerne til denne voldsomme Stigning, men det er forstaaeligt, at et Lovforslag, der indeholder Løfter om Nedgang i denne Kæmpeudgift, maa paakalde Befolkningens Interesse.

Indenfor de statsanerkendte Sygekasser har Nedbringelse af Medicinpriserne staaet paa Dagsordenen i mange Aar. Det er jo

ogsaa forstaaeligt, da Sygekasserne betaler henvend Halvdelen af Medlemmernes Medicinforbrug. Man har derfor Gang paa Gang taget Spørgsmaalet op, og disse Overvejelser har antagelig ogsaa medvirket til dette Lovforslags Fremsættelse. Der er f. Eks. fra Sygekassernes Side peget paa Nødvendigheden af at faa udarbejdet en Medicinfortegnelse til Vejledning for Lægerne ved Ordination af Medicin til deres Patienter, hvorved billigere Medicin kunde anvendes med samme Virkning som den tilsvarende dyrere. Ligeledes har man fra Sygekassernes Side peget paa den Besparelse, der ligger i, at Medicinportionerne afpasses paa den mest økonomiske Maade, f. Eks. at Medicin navnlig til kronisk syge eller i langvarige Sygdomstilfælde saa vidt muligt ordineres i større og derfor relativt billigere Portioner.

Lad mig nævne et Eksempel fra min egen Erfaring. Til en Astmapatient havde Lægen ordineret en Jodmikstur i en Portion paa 200 g. En saadan Flaske Medicin koster 1 Kr. 70 Ø. Af denne Medicin købte vedkommende Astmapatient ca. 40 Portioner om Aaret i 7 Aar. Hverken Læge eller Apoteker fandt paa at gøre vedkommende opmærksom paa, at ved at købe den samme Medicin i dobbelt Portioner, altsaa i Portioner paa 400 g, vilde der spares mindst 33 pCt. Vedkommende, der tilfældigvis en Gang kom med sin Recept ud paa et Landapotek, blev gjort opmærksom paa, at hvis man købte den dobbelte Portion, fik man den for 2 Kr. 25 Ø. Nu kan enhver jo regne ud, hvad denne Patient kunde have sparet i de 7 Aar alene paa den ene Slags Medicin. Alene dette, at der fandt en stærkere Oplysning Sted om saadanne Forhold — jeg synes, at baade Læger og Apotekere burde være med her —, vilde betyde en Besparelse paa Medicinudgifterne, navnlig for dem, der bruger mest Medicin, nemlig de kronisk syge og de langvarigt syge.

Lovforslagets Kapitel III omhandler hele dette Forhold, hvad der kan gøres for at skaffe billigere Medicin. Oprettelsen af den i § 25 omhandlede Farmakopékommision, hvis Opgave skal være stadig at forøge Farmakopeen og Receptformelsamlingerne, saa at disse er paa Højde med Tidens Krav, vil selvfølgelig ogsaa kunne bidrage til at gøre Medicinen billigere. Ministeren anviser i sin Forelæggelsestale flere Veje, ad hvilke der kan være Haab om at nedsætte Befolkningens Udgifter til Medicin. For det første ved at fremme en Udvikling, hvorved Lægerne ved deres Ordination af Medicin bebyrder Patient eller Sygekasser med de